

فریدریش

رامشگر

نابینا

هولدرلین

عشق

Johann Christian

Friedrich Hölderlin

برگردان شاپور احمدی

رامشگر نابینا

Ελυσεν αινον αχος απ' ομματων Αρης

سوفکلس

کجایی آخر، ای جوان، که همواره
سحرگهان بیدارم می‌کنی، کجایی آخر تو ای روشنایی؟
قلبم بیدار است، اما شب همیشه
با جادوی مقدس خود می‌گیردم و می‌بندد.
***

در دمدمه‌ی صبح گوش می‌دادم، بر آن تپه
خوشحال چشم به راهت بودم، و نه هرگز بیهوده.
هیچ گاه پیکه‌ایت، آن نسیمهای نوشین،
مرا نمی‌فریفتند، چون همواره تو می‌رسیدی،
***

همه را جانبخش با دلربایات،
به راه همیشگی؛ کجایی آخر، ای روشنایی؟
دیگر بار قلبم بیدار است، اما همواره
شب بی‌کران مرا می‌بندد و بازمی‌دارد.
***

زمانی برگها رویارویم سبز می‌شدند؛ گلها
مانند دیدگان خودم می‌درخشیدند؛
نه بسیار دور، هر سویم
برایم می‌درخشیدند، و، هنگامی که خود
***

کودکی بودم، می‌دیدم باله‌های سپهر
بالا و پیرامون درختزار را درمی‌نوردند؛
اکنون ساکت و تنها نشسته‌ام، از
ساعتی به ساعتی دیگر، می‌سازم شکل‌هایی
***

از عشق و دردی برآمده از روزهای تابانتر،
تا تنها در خیالاتم آسایش یابم،
و دورادور می‌کوشم سخت‌تا دریابم گویی
نجات دهنده‌ای مهربان به سویم می‌آید.
***

بدین رو اغلب بانگ تندرکوب را می‌شنوم
در نیمروز، هنگامی که آن ارجمند نزدیک می‌آید،
هنگامی که می‌جنبد خانه، و خواست او
بنیان به لرزه در می‌آید، و کوهسار طنین می‌افکند.
***

آن گاه درمی‌یابم نجات‌بخشم را شبانه، درمی‌یابم
می‌کشند وی را، این آزادی‌بخش را، تا زندگانی تازه‌ای
حاصل آید؛

از طلوع تا غروب درمی‌یابم تندرکوب را
می‌رانند، و تو در مسیرش بانگ برمی‌کشی،
***

زه‌های من! آوازم با او می‌زید،
و آن گونه که سرچشمه جویبار را دنبال می‌کند،
هر جا که او اندیشه‌ای دارد، من نیز باید بروم،
بر بیراهه‌اش به دنبال آن راسخ.
***

به کجا؟ به کجا؟ اینجا و آنجا درمی‌یابم تو را،
شکوهت را! که در همه‌ی اطراف زمین طنین می‌افکند.
به کجا می‌انجامی؟ و چیست، چیست آنجا،
فراسوی ابرها، و بر من چه خواهد رفت؟
***

روز! روز! بر فراز ابرهای غلتان،
بر تو خوشامد خواهم گفت! چشمانم به سبب تو خواهند شکفت،
ای فروغ جوانی، ای سرخوشی، دیگر بار باز خواهی گشت،

هم اکنون اهورایی‌تر سرچشمه‌ی طلایی
***

از جام مقدسش جاری می‌شود، و تو،
ای زمین خرم، در گاهواره‌ی آشتی‌ات، و تو،
خانه‌ی پدری‌ام! و شما، ای دل‌بندان
که روزگاری در گذشته دیدارتان کردم، نزدیک شوید،
***

آی بیایید، که آن سرخوشی از آن شما خواهد بود،
که موهبت بینش را دریافت خواهید کرد!
آی برگزید این زندگانی را از من، که با دا
آن را برتابم، برگزید از قلبم آن یزدانی را.

Der blinde Sänger

Ελυσεν αινον αχοζ απ' ομματων Αρης
Sophokles

Wo bist du, Jugendliches! das immer mich
Zur Stunde weckt des Morgens, wo bist
du, Licht!

Das Herz ist wach, doch bannt und
hält in
Heiligem Zauber die Nacht mich
immer.

***

5Sonst lauscht' ich um die Dämmerung
gern, sonst harrt'

Ich gerne dein am Hügel, und nie
umsonst!

Nie täuschten mich, du Holdes, deine
Boten, die Lüfte, denn immer
kamst du,

***

Kamst allbeseligend den gewohnten Pfad
10Herein in deiner Schöne, wo bist du,
Licht!

Das Herz ist wieder wach, doch bannt
und

Hemmt die unendliche Nacht mich
immer.

***

Mir grüßten sonst die Lauben; es
leuchteten

The Blind Singer

Ελυσεν αινον αχοζ απ' ομματων Αρηζ—
Sophocles

Where are you, young one, who would
always

Wake me in the morning, where are you
light?

My heart is awake, but the night
always

Holds and binds me in its holy
magic.

***

5Once near dawn I listened, glad to wait
For you on the hill, and never for
nothing.

Not once did your messengers, the
sweet breezes,

Deceive me, for always you came,
***

All-inspiring in your loveliness,

10Down the usual path; where are you,
light?

Once again, my heart is awake, but
always

The endless night binds and
constrains me.

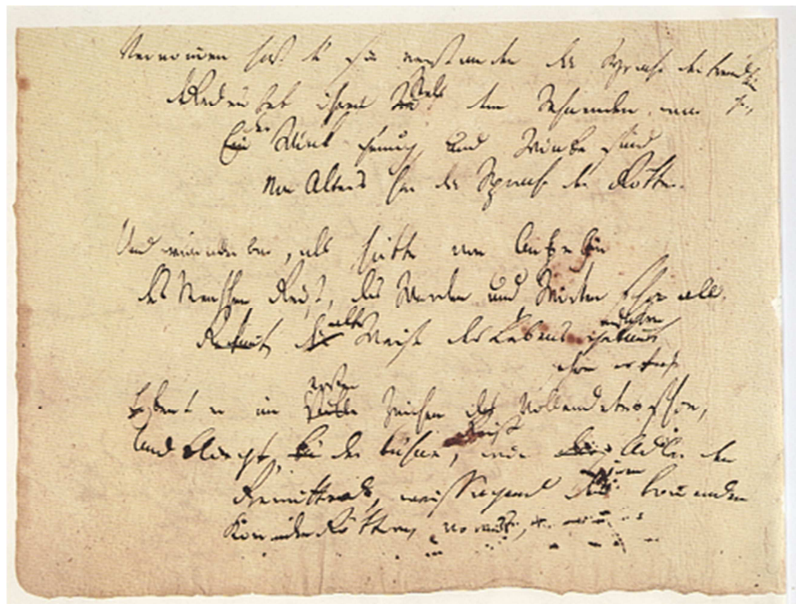
***

Once the leaves greened for me; the
flowers

<p>Die Blumen, wie die eigenen Augen, mir; 15Nicht ferne war das Angesicht der Meinen und leuchtete mir, und droben *** Und um die Wälder der sah ich die Fittiche Des Himmels wandern, da ich ein Jüngling war; Nun sitz ich still allein, von einer 25Stunde zur anderen und Gestalten *** Aus Lieb und Leid der helleren Tage schafft Zur eignen Freude nun mein Gedanke sich, Und ferne lausch ich hin, ob nicht ein Freundlicher Retter vielleicht mir komme. *** 25Dann hör ich oft die Stimme des Donnerers Am Mittag, wenn der eherne nahe kommt, Wenn ihm das Haus bebt und der Boden Unter ihm dröhnt und der Berg es nachhallt. *** Den Retter hör ich dann in der Nacht, ich hör 30Ihn tötend, den Befreier, belebend ihn, Den Donnerer vom Untergang zum Orient eilen, und ihm nach tönt ihr, *** Ihm nach, ihr meine Saiten! es lebt mit ihm Mein Lied, und wie die Quelle dem Strome folgt, 35Wohin er denkt, so muß ich fort und Folge dem Sicherem auf der</p>	<p>Would shine like my own eyes; 15Not far away, my own faces Shone for me, and, when I *** Was a child, I saw the wings of heaven Traveling above and around the woods; Now I sit silent and alone, from one 20Hour to the next, making shapes ** Of love and pain from brighter days, Taking comfort only in my thoughts, And strain far to hear if perhaps A kindly rescuer comes to me. *** 25Then I often hear the voice of theThunderer At midday, when the honored one comes near, When he shakes the house, and under him The foundation quakes, and the mountain resounds. *** Then I hear my rescuer in the night, I hear 30Him kill, this liberator, to give new life; From sunrise to sunset I hear the Thunderer Hurry on, and you call in his direction, *** My strings! My song lives with him, And as the source follows the stream, 35Wherever he has a thought, I must also go, Following the sure one on his erratic path. *** Where to? Where to? I hear you here and there, Your majesty! And all around the earth it sounds. Where do you end? And what, what</p>
---	---

<p>Irrbahn. *** Wohin? wohin? ich höre dich da und dort Du Herrlicher! und rings um die Erde tönt. Wo endest du? und was, was ist es 40Über den Wolken und o wie wird mir? *** Tag! Tag! Du über stürzenden Wolken! sei Willkommen mir! es blühet mein Auge dir. O Jugendlicht! o Glück! das alte Wieder! doch geistiger rinnst du nieder, *** 45Du goldner Quell aus heiligem Kelch! und du, Du grüner Boden, friedliche Wiege! und du, Haus meiner Väter! und ihr Lieben, Die mir begegneten einst, o nahest, *** O kommt, daß euer, euer die Freude sei, 50Ihr alle, daß euch segne der Sehende! O nehmt, daß ichs ertrage, mir das Leben, das Göttliche mir vom Herzen.</p>	<p>is there, 40Beyond the clouds, and what will become of me? *** Day! Day! Above the tumbling clouds, I will Welcome you back! My eyes will flower for you, O light of youth, O joy, returning once again, Yet now more spiritually the golden source *** 45Flows from its holy chalice, and you, Green earth, in your peaceful cradle, and you, House of my father! And you, loved ones I met once in the past, draw near, *** O come, that the joy will be yours, 50That you will receive the blessing of sight! O take this life from me, that I may Endure it, take the godly from my heart.</p>
---	---

translated by Maxine Chernoff and Paul Hoover

عشق

هنگامي که دوستي را فراموش مي‌کنيد که همه چيزتان بود،
اي شما حقگزاران، هنگامي که شاعرانتان را ناچيز
مي‌شماريد،

خدا شما را ببخشيد، اما همواره
ارواح دلدادگان را ارج بگذاريد.
***

اکنون که بردگاني هستيم به ستوه آمده، مي‌پرسم،
کجا آدميان سر مي‌کنند انسانوار؟
و همچنان، خدايان سرگردانند
بي‌خيال بر سرمان.
***

اکنون اهميتي ندارد چقدر سرد و بي‌نغمه است سال،
در آن فرصت نيك و در فصل بهار
علف دشت سفيد را سبز مي‌کند،
و اغلب پرنده‌اي تنها آواز مي‌خواند.
***

همچنان که درختزار را برگها مي‌آکنند و رودخانه مي‌خروشد
در ساعت مقرر
بادهاي ملایم از جنوب نرم‌نرم مي‌وزند،
نشانه‌ي فصلي بهتر.
***

باور داريم که از باکره،
خاک نجنبیدني، مغرور و خودپسند،
باشکوه و پارسا، عشق، دختر خدا،
فقط از جانب او مي‌آيد.
***

هنگامي که قدرتهاي اثيري طبيعت
تو را مانند نجاتبخشي مي‌پرورانند، و وَر مي‌آيي
بر روشناني بلندپايه، بگذار فرخنده‌ات بخوانم،
اي عشق، با آوازم.
***

ببال و بر شو درختي! جاني سرزنده،
دنيايي يکسره در شکوفايي! بادا زبان
دلدادگان زبان بومي‌مان باشد،
جانشان سخن آدميان.

DIE LIEBE Wenn ihr Freunde vergesst, wenn ihr die Euern all, O ihr Dankbaren, sie, euere Dichter	Love When you forget a friend who was everything to you, You grateful ones, when you slight
--	---

schmäht,
Gott vergeb' es, doch ehret
Nur die Seele der Liebenden.

Denn o saget, wo lebt menschliches Leben
sonst,
Da die knechtische jezt alles, die Sorge
zwingt?
Darum wandelt der Gott auch
Sorglos über dem Haupt uns längst.

Doch, wie immer das Jahr kalt und
gesanglos ist
Zur beschiedenen Zeit, aber aus weißem
Feld
Grüne Halme doch sprossen,
Oft ein einsamer Vogel singt,

Wenn sich mälig der Wald dehnet, der
Strom sich regt,
Schon die mildere Luft leise von Mittag
weht
Zur erlesenen Stunde,
So ein Zeichen der schönern Zeit,

Die wir glauben, erwächst einziggenügsam
noch,
Einzig edel und fromm über dem ehernen,
Wilden Boden die Liebe,
Gottes Tochter, von ihm allein.

Sei geseegnet, o sei, himmlische Pflanze,
mir
Mit Gesange gepflegt, wenn des
ätherischen
Nektars Kräfte dich nähren,

your poets,
May God forgive you, but always
Respect the souls of lovers.

Where do men live humanly, I ask,
Now that we're slaves to worry?
Likewise, the gods have wandered
Indifferently over our heads.

Yet no matter how cold and songless the
year,
At the right time and in season
Spring grass turns the white field
green,
And often a lonely bird sings.

As the woods fills in with leaves and the
river stirs,
At the appointed hour
Milder winds blow gently from the
South,
Sign of a better season.

We believe that from the virgin,
unshakeable
Soil, proud and self-satisfied,
Noble and pious, Love, God's
daughter,
Comes from him alone.

As the ethereal powers of nature
Nourish you like nectar, and you ripen
From highest light, let me bless
you,
Love, with my song,

Und der schöpfrische Stral dich reift.

Wachs und werde zum Wald! eine
beseeltere,
Vollentblühende Welt! Sprache der
Liebenden
Sei die Sprache des Landes,
Ihre Seele der Laut des Volks!

Grow and become a wood! A living soul,
A fully blossoming world! May the
language
Of lovers be our native tongue,
Their souls the speech of men.

translated by Maxine Chernoff and Paul Hoover